

“BİZİM QONAQ”

“Mən deyirdim ki, əgər bir gün yazmasam ölərəm”

Ədilə Hüseynzadə: “Bəstəkarın əsəri canından çıxmalı, notlar qanıyla yazılımalıdır”

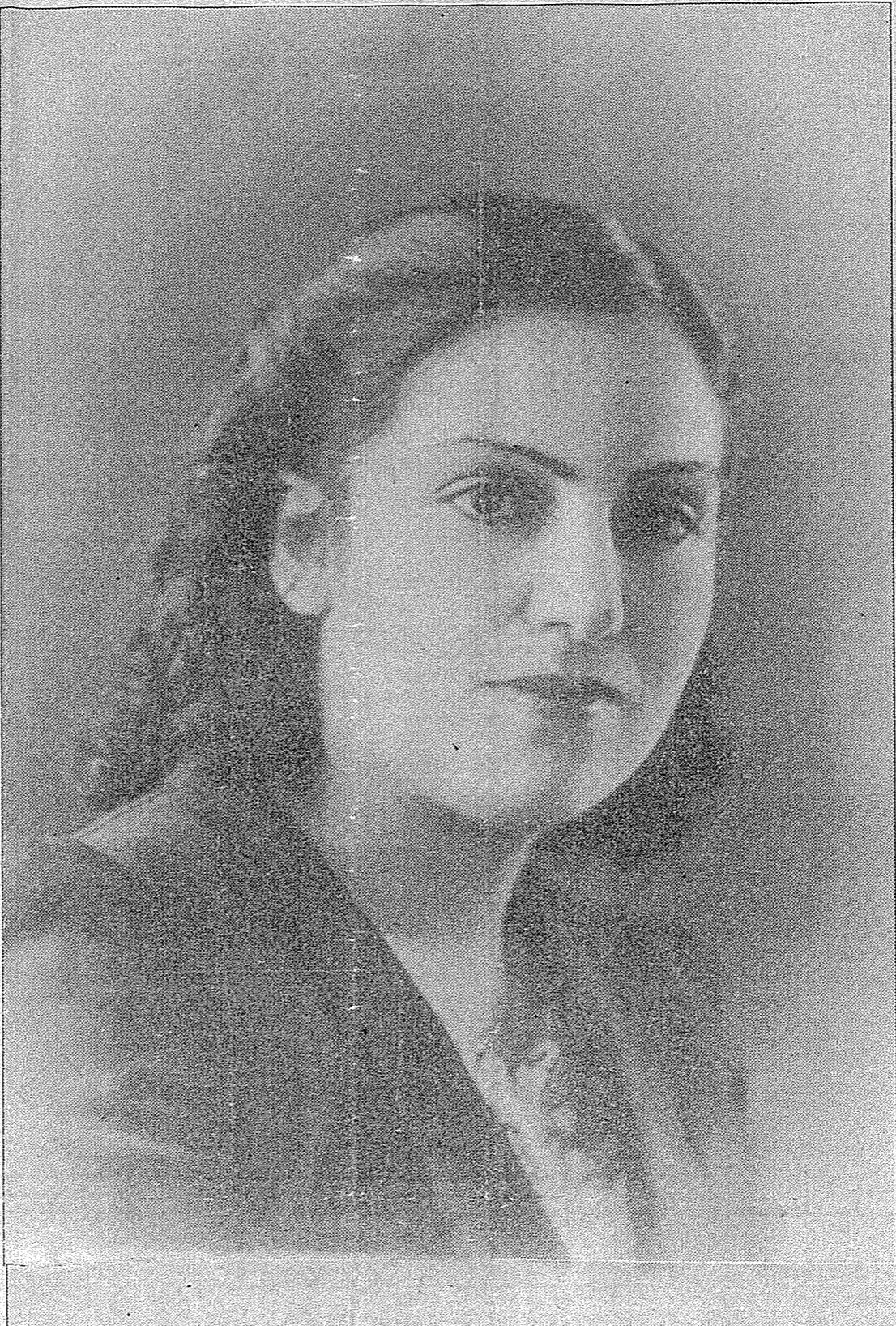
İLK ƏSƏRİMİ TƏQDİMƏTİ

Azərbaycan kinosunun şöhrət tacı olan “Arşın mal alan” filmində hər dəfə tamaşa edəndə Gülçörənin, Asyanın səsinə döndə-dənə qulaq asmış və bulaq suyu kimi süzlənən bu şəffaf səslərin saflığından zövq almışdır. Gülçörənin və Asyanın gözəlliyyinə o qədər aludə olmuşuq ki, ariyaların ifaçılarının kimliyinə məhəl qoymamışdır. Gülçörənin ariyası Mariya Titorenkonun, Asyanın oxuması isə əməkdar incəsənət xadımı Ədilə Hüseynzadənin ifasında səslənib. Bu həmin Ədilə xanımındır ki, Üzeyir bəyin sevimli tələbəsi olub. Onun ilk mahnisı Üzeyir bəy tərəfindən bəyənilib. Bülbül onun ilk mahnisinə həyat verib.

İndi Ədilə xanım ömrünün 89-cu payızını yaşıyor. Mehriban üzlü, səmimi rəftarlı bu qadın ömrünün ötüb-keçən günlərini bir nağıl kimi danışır. Ancaq bu nağılda hər şey həqiqətdir:

İLK ƏSƏRİMİ BÜLBÜL OXUYUB

- Biz hamımız Üzeyir bəyin tələbələri olmuşuq. Mən içərişəhərdə anadan olmuşum. İçərişəhərdə ata mülküm var. Ailəmizdə musiqiye böyük həvəs olub. Uşaqlıqda ailəmizdə hamı musiqi ilə məşğul olurdu. Məndən 8 yaş böyük olan qardaşım skripkada çalışdı. İki bacım da pianoçı idi. Mən də piano ilə məşğul olmağa başladım. Üzeyir bəy o vaxtlar Çəmbərekənddə olan bir texnikumda dərs verirdi. Sonra o texnikum musiqi məktəbi oldu. Böyük bacımla birlikdə musiqi məktəbinə getdi. Əvvəlcə Jenetskayanın sinfinde çaldıq. Bir il keçəndən sonra Üzeyir bəy professor Aysberqı götürdü. O dedi ki, sizin quruluşunuz Jenetskaya tərəfindən düzgün qoyulmayıb. Təzədən bizimlə məşğul oldu. Ona görə Üzeyir bəylə bütün ailəmiz tanış idi. Yuxarı sinifdə 2 bacı bir sinifdə oxuyurdı. Asəf Zeynally bizi harmoniyadan dərs verirdi. O da mənim qardaşımla möhkəm dost idi. Asəf violinçelde, qardaşım isə skripkada çalışdı. Mən paralel olaraq orta məktəbdə oxuyurdum. Özüm də əlaçı idim. Ən çox sevdiyim fənn dəriyazılıyait idi. N.Nərimanov adına Sənaye Texnikumunda o zaman yalnız oğlanlar tehsil alırdı. İlk dəfə olaraq 4 qız həmin məktəbə daxil olduq. Əla qıymətlərlə texnikumu bitirdiyim üçün məni imtahansız Az.NKİ-yə yolladılar. İmtahansız həmin instituta qəbul olundum. 32-ci il idi. 2 ildən sonra ailə qurдум. 3-cü övladım dünyaya gəlməmişdən kimyaçı mühəndis-texnoloq ixtisası üzrə institutu əla qırmızılarla bitir-

bahə komissiya təyin edin, Ədiləyə qulaq asağıq. Sabahı gün tanınmış musiqiçilərdən ibarət komissiya təşkil olunmuşdu. Mən oxudum, onlar da qulaq asdlar. Oxumağım onların çox xoşuna gəldi. Sevinib dedilər ki, metso-soprano bizdə yox idi. Bu, çox dəyərli səssidir. Hamidan da çox Üzeyir bəy sevindi. Dərhal da mənim Konservatoriyyaya qəbul olunmağım haqqında əmr verildi.

- Kimin sinfində oxudunuz?

- Bir neçə ay Kolotovun sinfində oxudum. Sonra məni Bülbülün sinfinə keçirdilər. Həmişə Üzeyir bəyin yanında balacaboy, qarayanzı bir qız gördüm. Maraqlananda onun bəstəkar Ağabacı Rzayeva olduğunu dedilər. O vaxt qızlardan bəstəkar olan yox idi. Nəsə bu mənim də üzərimə çox təsir etdi. Evə gəlib kitablari tökdüm, şerləri axtarmağa başladım. Müharibə ilə bağlı İsmayıllı Sultanın “Yadigar” şeri çox xoşuma gəldi. Bu əsərin üzərində 5-6 gün işlədim. Hazır olandan sonra Üzeyir bəyin yanına gəldim. Bir xeyli otağının qapısında durdum. İçəri keçməyə ürkə eləmirdim. Şövkət Məmmədova da onda vokal şöbəsinin müdürü idi. O, məni dəhlizdə dayanan görüb: “Adılıcka, sən niyə burda durmusan?” - deyə soruşdu. Dedim ki, bir əsər yazmışam, Üzeyir bəyə göstərməyə utanıram. Bunu eşidən kimi qapını açıb məni içəri itələdi. “Üzeyir bəy, Ədilə musiqi bəstələyib, ona qulaq asın” - deyib, özü çıxıb getdi. Üzeyir bəy mehribanlıqla “ay qızım, nədən utanırsan, keç otur, oxu görüm nə

qala bilərem. Anam rahat oldu. Bir həftədən sonra anamgil getdi. Mən yoldaşım və uşaqlarımla qaldım. Anam yazıq o qədər qorxmuşdu ki, gedəndə “nə biz sizə yazarıq, nə də siz bizə yazın” - dedi. Anam yoldaşımı görə narahat idi ki, birdən onu incidərlər. Mən onlardan heç bir xəbər bilmədim.

20 İLIN AYRILIĞI

- Bəs uzun illərin ayrılığına nə vaxt son qoyuldu? Siz əzizlərinizdən nə vaxt xəbər tuta bildiniz?

- 20 ildən sonra bir məktub gəldi. Əvvəller eviminin nömrəsi 26 idi. Onlar gedəndən sonra isə dəyişərək 28 nömrəli ev olmuşdu.

Anamgilin mənim adıma yazdıqları məktub qonşuya gəlmişdi. Bir də gördüm ki, qonşu gələrək: “Bu məktub arəb dilində yazılıb, biz oxuya bilmirik, deyəsən İrandandır” - dedi. Mən əllərim əsə-əsə məktubu aldım. 20 ilin həsrətinən sonra mənə məktub gəlməmişdi!

Elə bilirsiz, məktubu aça bilirdim? Düz yarım saat məktubu aça bilmədim. Nəhayət, məktubu açanda onların hamisinin sağ-salamat olması xəberini oxudum. Sonra anam turist putyovkasi ilə 2 həftəlik Bakıya gəl-

bülün ifasında “Vəslin həvəsi”ni elan edirlər. Atam qulaq asa-asə gözlərindən yaş süzülür.

“Vəslin həvəsi” ömrümüz son ana yetirdi - deyə Bülbül oxuduqca sanki atamın üreyindən xəbər verir. Atam: “Dünyanın en xoşbəxt adamı mənəm” - deyir. O, bu mahmını eşidəndən 2 gün sonra dünyasını dəyişir.

Heç yadımdan çıxmır. Mənlə bacım uşaq olanda atam əlimizdən tutub bizi Çəmbərekənddəki musiqi məktəbinə aparardı. Həmin məktəb Bakının yuxarı hissəsində yerləşdiyindən oranı möhkəm külək tutardı. Atamın həmin diki küləkdə necə qalxması gözlerimin karşısındadır. Atam bizi heç vaxt tek buraxmazdı. Atam da, anam da sənətə qiymət verirdi. Ona görə bütün övladları da incəsənəti seçdilər. Mənim adım Azərbaycan və rus dillerində musiqi ensiklopediyasına düşüb. Bacılarım Şəfiqə və Xədicənin də adı İranda musiqi ensiklopediyasına salınıb. Qardaşım Həsən də məşhur rəssam idi. 3-4 il bundan əvvəl rəhmətə getdi. Bacılarımı isə tez-tez telefonla danışırıq. Kiçik bacım 3 dəfə Bakıya gəlib. Sonuncu dəfə 2 həftə bundan qabaq golmişdi.

SON AKKORDLAR

- İndi necə, yaza bilirsinizmi? - Yox, qızım, indi yaxşı görə bilmirəm. Daha qocalmışam.

- Yəqin ki, ömrünü-gününü musiqiye həsr edən bir insan kimi indi yaza bilmədiyiniz üçün darıxırsınız?

- İnanısanmı, mən deyirdim ki, əgər bir gün yazmasam ölərəm. Amma ölmürəm ki. Qızım, oğlum rəhmətə getdi. Həyatdır da... Özümün 89 yaşım var. Bilmirəm Allah məni niyə saxlayıb? Bəlkə ürəyimin təmizliyinə görə? Heç vaxt heç kimə pislik etməmişəm. Həmişə yaxşılıq eləməyə çalışmışam. Heç vaxt paxıl olmaq lazımdır. Başqasının sevincə sevinmək lazımdır. Coxlu tələbələrim var. Hamısı da meni çox istəyir. Əsərlərimi çox oxuyublar. Heç kəsden də bunu xahiş etməmişəm. Bir gün Üzeyir bəy meni çağırtdı ki, Ədilə, qızım, mən istəyirməm ki, sən “Arşın mal alan”da Asyanı oxuyasan. Onda Rəşid Behbudovun iştirakı ilə I

dim. 3 İYEVƏ OTURUB UŞAĞIN VOYUMESİNI GÖZLEDİM. Bu illər ərzində müsiqisiz yaşaya bilmirdim. Axi mənim özülmə qoyulmuşdu. "Necə olub ki, mən müsiqini atmışam?" - deyə daim narahatlıqla düşündürdüm.

36-ci il idi. Şüvələnda bağımızda dincəlirdik. Bir gün kiçik bacım qışqıra-qışqıra: "Papa, mama, Üzeyir bəy dalañan bize təref gəlir"-deyə evə qaçdı. İnan ki, hamımız kütçə yürüdü. Atam sevincək halda: "Buyurun, Üzeyir bəy, nə əcəb sizdən" - deyə onu qarşılıdi. Üzeyir bəy dedi ki, indi qonaq gəlmişəyə vaxtı yoxdur. İkiotaqlı ev axtarır: "Mən "Koroğlu"nu yazıram. Səhərlər işləyəndə axşamlar gəlib Məleykə xanımla orda dincəlmək istəyirəm". Atam dedi ki, buyurun gəlin, bizim bağımıza baxın. Bizim evimizdə də ayrica girişə olan iki otaq və bir mətbəxdən ibaret hissə vardı. Əmimgil, bimbıl hərdən gəlib qalırdılar. Atam dedi ki, Üzeyir bəy, boş otaqlar qalıb, mən heç vaxt kirayə vermirəm. Gəlin baxın, xoşunuza gəlse, qurbanıdə size. Otaqlar Üzeyir bəyin çox xoşuna geldi. O, çox çalışdı ki, atama kirayə haqqı versin. Atam da: "Nə qədər istəyirsiniz qalın, mən heç vaxt sizdən pul götürmərəm" - deyə bildirdi. Üzeyir bəy bizim bağımıza köcdü. Həmin yay bizim çünçün çox böyük xoşbəxtlik oldu. O vaxt Şüvələnda təkcə vağzala işq çəkilmüşdi. Evlərde lampa yandırırdılar. 2-3 gündən sonra həyətimizə mantıqların geldiyini gördük. Üzeyir bəy əvvəlcə özünün yaşıdagı otaqlara, sonra da biziñ otaqlara işq çəkdirdi. Əsas xətt məhəlləye geldiyi üçün yavaş-yavaş qonşular da evlərinə işq çəkməyə başladılar. Beləliklə, çox keçmədən Şüvələnda bütün evlərin işqi oldu.

- Siz onda Üzeyir bəyin tələbəsi idiniz?

- Yox, mən hələ Üzeyir bəyin sinfında oxumurdum. Üzeyir bəy hərdən zarafatla "sən bizi atdin, niyə davam eləmedin" - deyə mənə sataşındı. Ancaq özü göründü ki, 2 uşaqla mənimcün çətindir. Sonra üçüncü övladım doğuldu. 42-ci il idi. 3-cü uşağım 3 yaşında olanda onu bağçaya verdim. Daha evdə davam getirə bilmirdim. Hiss edirdim ki, yaxşı sesim var. Həmişə bağda qardaşım skripka çalır, mənse oxuyurdum. Oxumağım hamının xoşuna gelirdi. Bir gün durub Üzeyir bəyin kabinetinə geddim: "Üzeyir əmi, mən gelmişəm, çox peşman olmuşam. Deyəsən, mənim səsim var, xahiş edirəm yoxlayım"-dedim. Üzeyir bəy dərhal stolundakı düyməni basdı. Katibə gələndə dedi ki, sa-

Royalin arxasına keçib əsəri başdanayağa çalıb oxumağa başladım. Oxuduqca Üzeyir bəy baxır və əlini adeti üzrə bigina çəkdiyini gördürdüm. Üzeyir bəyin səsi çıxmırıldı. Sonra dedi ki, Ədilə, bir dəfə də oxuya bilərsəm? Bir dəfə də oxudum. Yenə də qulaq asıb heç nə demedi. Az sonra: "Ədilə, yorulmamışsa, bir dəfə də oxu" - deyəndə daha da ürkələ çalıb-oxumağa başladım. Sonra da gülə-gülə: "Gəl otur burda, sabahdan mənim dərslərimə gelərsən" - dedi. Mən səni bəstəkarlıq səbəsinə qəbul edirəm. Hələ bu harasıdır?! Bülbülün nömrəsini yiğib: "Bülbül, Ədilə bir əsər yazıb. Sabah sənin dərsinə geləndə qulaq asarsan, xoşuna gelse, oxuyarsan" - dedi. Mən sabahı gün Bülbülün dərsinə getdim. Bülbül qulaq asıb bəyəndi. Öz məsləhətlərini verib dedi ki, yaz gətir, mən oxuyaram. Doğrudan da, Bülbül mənim əsərimi bütün konsertlərdə oxumağa başladı. Mən Üzeyir bəyin bəstəkarlıq sinfində həftədə 2 dəfə müğamların nəzəriyyəsi dərsini keçirdim. Üzeyir bəy müğamların nəzəriyyəsini mühazirə şəklində başa salırdı. Sonra biz o müğamların üstündə kiçik əsərlər yazırdı. Müğamları keçmək üçün o, Mirzə Mansuru çağırırdı. Mirzə Mansur müğamları tarda çalırdı. Adil Gəray, Əyyub Şeyxzamanov, Ağabacı Rzayeva, Hökumə Nəcəfovə da bizim qrupda oxuyurdu. Şəfiqə Axundova da hərədənbir gəldi. Mirzə Mansur müğamları tarda çaldıqca, mən də notları tez-tez köçürürdüm.

ÜZYEYIR BAYDAN SONRA BAŞSIZ QALDIQ

Bir gün Üzeyir bəyin dərsinə gəlirdim. O, məni görən kimi qapıdan tez mənə təref gəldi və dedi ki, Ədilə, mən səninçün Nigar Rəfibəylinin şerini tapmışam, çox isteyirəm ki, buna musiqi bəstəleyəsən. Mənim bir xasiyyətim vardı ki, kimsə mənə şer vərendə xoşlamirdim. Özüm axtarış tapmaq isteyirdim. Ancaq Üzeyir bəyin sözündə çıxmak olmazdı. Üzeyir bəyin mənə verdiyi şer Stalin haqqında idi. O, mənə əsəri necə yazacağım haqqında tapşırıq verdi. Eve gələ-gelə öz-özümə heyəcanlanır, əsəri necə yazacağım haqqında düşüñürdüm. "Beləkə alınmayacaq? Beləkə Üzeyir bəy bəyənməyəcək?" - deyə çox narahatlılıq keçirirdim. Ancaq Üzeyir bəyin məslehlətləri köməyimə çatdı. Əsəri işlədim, Üzeyir bəyə aparanda çox bəyəndi. Yenə Bülbülə zəng vurdu. Yenə

əsərimin ifaçısı Bülbül oldu. Elə bir dövlət konserti yox idi ki, Bülbül həmin əsəri orda oxumasın. Bizim içərişəhərdəki evimizin balkonu Filarmoneyanın yay zalı ilə üzbeüz idi. Ordan səs evimizə gəlirdi.

44-cü ildə mən SSRİ Bəstəkarlar İttifaqının üzvü oldum. Biz o zaman Moskvaya tabe idik. Moskva bizi qəbul edəndən sonra dərhal Bakıda da Bəstəkarlar İttifaqına üzv qəbul olunurduq.

- Üzeyir bəylə münasibətiniz nə vaxta qədər davam elədi?

- Üzeyir bəyin ömrünün son gününe qədər münasibətim davam elədi. 78-ci ilin 23 noyabrında Üzeyir bəy vəfat elədi. Həmin gün Konservatoriyyada böyük matəm oldu. Hami ağlayırdı. Mən uşaqlarımı baldızıma tapşırıb Konservatoriyyaya getdim. Biz bəstəkarlar 3 gün fəxri qarovaluda qaldıq. Bütün insanlar Üzeyir bəylə vidalaşmağa gəlirdi. Bülbül "Sənsiz"i, "Sevgili canan"ı oxuduqca bütün insanlar ağlayırdı. Mircəfer Bağırov da fəxri qarovaluda durmuşdu. İnsan axınının ardi-arası kəsilmirdi. 3 gündən sonra dəftər mərasimi oldu. Mircəfer Bağırov tabutu öz ciyinə götürdü. İnan ki, biz insan axınınə tabuta yaxınlaşa bilmədik. Mən hələ belə bir vidalaşma mərasimi görməmişəm. Biz o gün gözəl, səda bir insani, əvəzsiz müəllimi mizi son mənzilə yola saldıq.

- Üzeyir bəydən sonra siz bəstəkarların pasibani kim oldu?

- Biz başsız qaldıq. Müğamların üstündə əser yazmaqla Üzeyir bəyin söbəsi məşəulgələr olurdu. M.Bağirov bir neçə aydan sonra bütün bəstəkarları çağırırdı. Bizi 8 saat öz kabinetində saxladı. Dedi ki, söbə bağlanmalı və ümumi bəstəkarlıq fakültəsi olmalıdır. M.Bağirov yaman hirsənmişdi. Ağzından çıxanı bəstəkarlara deyirdi. Birini pan-türkçülükdə günahlandırdı. Tofiq Quliyev cazla məşəulgələr olğunu üçün dedi ki, onu Moskvadan Bakıya qoymaq lazımdır. Həminiz qorxudan titrəyirdik. Şükür Allaha ki, mənə heç nə demədi. Beləliklə, Konservatoriyyada həmin söbə bağlandı. Biz IV kursda oxuyurduq. Təzədən bütün fənlərdən imtahan vermek lazımdı. 40-50 adamın içindən cəmi 4 nəfər seçildi. Onlardan biri də mənə oldum. Ümumi bəstəkarlıq fakültəsində oxumağa başladıq. Hazırlıq kursunu bitirdikdən sonra özümüz kimin sinfində oxuyacağımızı müəyyənləşdirdik. O vaxt Üzeyir bəy çox dəyərlə professorları Leninqraddan dəvət etmişdi. Professor Boris Zeydmanı da

özünə müaviv eləmişdi. Mən Zeydmanın sinfinə düşdüm. Menimlə bərabər Azər Rzayev, Hesən Rzayev, İsmayıllı Quliyev və Bayram Hüseyinli oxuyurdı. İnstitutu qurtardıq. Bəstəkarlıq səbəsi çox çətin idi. İndi məttəl qalmışam, yerindən duran bir nəğməni hazırlayıb, "mən bəstəkaram" - deyir. Bəstəkarlıq üçün gecə-gündüz çalışmaq lazmıdır.

TALEYİN KADAR PAYI

- İlk mahnınızın taleyi uğurlu olmuşdu. Dahi Üzeyir bəy bəyənmış, görkəmli müğənni Bülbül oxumuşdu. Sonrakı əsərlərinizin taleyi də elə parlaq oldumu?

- Əsərlərimi Şövkət Məmmədova, Rahilə Cabbarova, Firengiz Əhmədova, Fidan və Xuraman Qasimova bacıları, Lütfiyyar İmanov, Sona Aslanova və başqaları oxuyub. Lent yazıları da mendə var. 80 illik yubileyimdə yazib mənə göndərmişdilər. Dekadada əsərimi Əli Haqverdiyev ifa etmişdi.

37-ci ildə ailəmizə bədbəxtlik üz verdi. Atam ticarətçi idi. O, dünyanın hər yerini gəzmişdi. Əmimlə onun "Neftçilər" prospektində dükənləri vardı. O vaxt İran pasportu olanlara toxunulmurdu. Atamlı əmimin də İran pasportu var idi. Həmin pasportu olduğu üçün qardaşımı eşqə aparmırdılar. Hökumət İran pasportu ilə qardaşımı Leninqrada göndərmişdi. O da Rəssamlı Akademiyasını qurtarmışdı. Əmimin 70-ə yaxın yaşı vardı. Bir gün əmimi apardılar. O, çox təmiz insan idi. Nə əmimin, nə də atamın siyasetlə arası yox idi. Aparanda demişdilər ki, gedək, yənə qayıdarsan. Ancaq o gedən oldu. Daha gelmedi... Səhəri gəlib atamı apardılar. Qardaşım "mən gedib öyrənim ki, onları niyə aparıblar. Səbəbsiz heç nə olmur"-deyə onların ardınca gəldi. Qardaşım gedəndə onun pasportunu soruşub və İran pasportu olduğunu görünçə onu da içəri salmışdır. Qardaşım da qayıtmadı. Səhəri gün bize çağırış vərəqi gəldi ki, bir heftəyə hamımız İranə getməlisiniz. Məndə də İran pasportu idi. Yoldaşım isə komunist idi. Məndən 2 uşağımlı alıb yoldaşma verirdilər. Yoldaşım çox gözəl insan idi. Anam öz dərdindən unudub mənə oldum. Ümumi bəstəkarlıq fakültəsində oxumağa başladıq. Hazırlıq kursunu bitirdikdən sonra özümüz kimin sinfində oxuyacağımızı müəyyənləşdirdik. O vaxt Üzeyir bəy çox dəyərlə professorları Leninqraddan dəvət etmişdi. Professor Boris Zeydmanı da

- VƏSLİN HƏVƏSİ
ÖMRÜMÜ SON ANA YETİRDİ

- Siz necə, İranə getdinizmi?

- Yox, mən gedə bilmədim. Məni buraxmadılar. Burda bütün sənədlərimi düzəltdim, çəmədanımı yığdım. Moskvdakı İran səfirliliyi intina elədi.

- Bəs atanızı daha heç vaxt görə bilmədiniz?

- Yox... Bilərsəm, qızım, bu barede danışmaq mənimcün çox ağırdır (otağa çökən dərin süküt bir neçə dəqiqədən sonra) Atam həmişə tranzistora qulaq asardı. Anam mənə danişdi ki, atam çox qocalmışdı. O, xəstə deyildi, sadəcə, yaşı dolmuşdu. Uzandığı yerde de tranzistor həmişə yanında olurmuş. Həmişə də "birdən Ədilədən bir səs gelər" - deyə Bakıya qulaq asarmış. Bir gün yene radioya qulaq asanda Bülbülə zəng vurdu. Yenə

yanının yanına gəlib, anamın səfərinin uzadılması üçün yol göstərməsini xahiş etdim. Moskva yaza qədər başına oyun götirəcək, sən düz 10 saat saxlayacaq. Səs yazma otağına daxil oldum. Bir dəfə oxuyan kimi yazıldı.

- Bəs gənclik illərinizin pianosu hardadır?

- Pianom içərişəhərdə qaldı. O vaxtlar o qədər də piano yox idi. Mən elədiyimi elədim. Coxlu əsərlər yazdım. Yazdıqlarımın çoxu çapdan çıxbı. Bilərsəm, qızım, mən elə-bele, başdansodlu iş görə bilmərəm. Gördüyüm iş bütün canımla olmalıdır. Bəstəkarın əsəri canından çıxmali, notlar qanıyla yazılımalıdır. İndi mənim nə gücüm var?

**Təsisçi:
"Intellekt" firması**

**Baş redaktor:
N.Heydərov**

Ünvan: Bakı ş.
S.Əsgərova 85.

Telefon: 98-03-69,
98-48-59

Faks: 98-03-69
E-mail: kaspi@azdata.net

**Qəzet Mətbuat və
İnformasiya Nazirliyində
qeydiyyatdan keçib.
Lisenziya №022264,
Qeydiyyat №V 64**

**Qəzet redaksiyanın
kompüter mərkəzində yiğilib,
səhifələnilib.
Bazar və bazar ertəsində başqa
hər gün çıxır**

Tiraj: 5000

**Müəlliflərin mövqeyi ilə
redaksiyanın mövqeyi
üst-üstə düşməyə bilər.**

Atşın nazir aranı nazır lamur, ivan adı yanın oxumaq üçün "zapis"ə getdim. Qapida dedilər ki, indi Niyazi səsini yaza qədər başına oyun götirəcək, sən düz 10 saat saxlayacaq. Səs yazma otağına daxil oldum. Bir dəfə oxuyan kimi yazıldı.